

Список використаних джерел:

1. Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – №№ 35–37. – ст. 446.
2. Сальников В. П. Гарантии конституционных прав и свобод граждан России как механизм их социально-правовой защиты / В. П. Сальников // Права человека в России и правозащитная деятельность государства. Сборник материалов Всероссийской научно-практической конференции, 12 мая 2003 г. / Под ред. д.ю.н. В. Н. Лопатина. – СПб.: Издательство «Юридический центр Пресс», 2003. – С. 62–66.
3. Закон України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 39. [Електронний ресурс] / Законодавство України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1697-18/page7>
4. Озерський І. В. Наукові засади організаційно-правового та психологічного забезпечення діяльності органів прокуратури: Монографія / І. В. Озерський. – Полтава: Вид-во «Полтавський літератор», 2010. – 488 с.

Довгенко А.О.

студентка,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

ПРАВОВИЙ СТАТУС СЛУЖБОВЦІВ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ТА ЇХ АПАРАТУ

Державна служба вважається ключовим елементом державного управління, від ефективного функціонування якої залежить розвиток країни. Правовий статус державного службовця відіграє ключову роль в правовому інституті державної служби, тому що елементи покликані якраз виконувати обслуговуючу функцію державної служби в цілому, і, саме державних службовців. Інші елементи правового інституту державної служби ставлять, конкретизують правовий статус державного службовця і дають можливість в більшій мірі втілити в життя його потенціал і суть.

Питанню стосовно правового статусу державних службовців досить важливе та досліджувалось такими вченими та фахівцями, як А. Решетнік, У. Ляхович, О. Литвина, А. Рачинського, В. Богуцький, Ю. Битяк та інші.

Головним поняттям у системі державної служби є саме поняття «державний службовець». Відповідно до ч. 2 ст. 3У «Про державну службу» державний службовець – це громадянин України, який займає посаду державної служби в органі державної влади, іншому державному органі, його апараті, одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з виконанням завдань і функцій такого державного органу, а також дотримується принципів державної служби [1].

Саме зміст державно-службових правовідносин визначає правовий статус державної служби. Він визначається Конституцією України та Законом України «Про державну службу».

Для того щоб надати визначення поняттю «правового статусу державного службовця», слід спочатку з'ясувати, що саме розуміється під «правовим статусом». Правовий статус найчастіше вживається як система законодавчо встановлених та гарантованих державою прав, свобод, законних інтересів, а також обов'язків особи. На думку Ю.Н. Старилова правовий статус державних службовців – це зміст (сутність) державно-службових правовідносин, які розкриваються через установавання прав, обов'язків, відповідальності. Зі зміною державно-службових правовідносин змінюється і правовий статус державних службовців, наприклад звільнення, відставка службовця і т. д. [3].

Аналіз літератури з цих питань дає змогу зробити висновок, що правовий статус державного службовця – це встановлені та гарантовані державою сукупність повноважень, прав, обмежень та заборон державного службовця, пов'язаних із державною службою.

Правовий статус державних службовців закріплений в III розділі Закону України «Про державну службу». До основних елементів статусу державного службовця відповідно до Закону належать загальні обов'язки, права державних службовців, особливості їх дисциплінарної відповідальності [1]. Законодавство встановлює обмеження, що щодо відбору на державну службу, необхідною умовою є декларування доходів особами, які претендують на зайняття посади державного службовця.

Правовий статус державних службовців заслуговує особливої уваги, оскільки відноситься до особливого виду спеціально визначених і гарантованих державою норм, що характеризують місце державного службовця в суспільстві. З точки зору організаційного аспекту, правовий статус державного службовця визначається місцем органу державної влади в структурі державного апарату, а також посадою, яку він займає в даному органі. Саме організаційний аспект визначає значну кількість факторів правового статусу державного службовця [4].

Аналіз основних права державних службовців відповідно до законодавства України, дає можливість зробити висновок, власне що між широкого діапазону провідних прав державних службовців варто відзначити саме право на повагу власної гідності, право на соціальний і правовий захист, право на просування по службі з урахуванням кваліфікації та можливостей, чесного виконання покладених зобов'язань, право приймати рішення в межах власних повноважень та ін.

Для державних службовців існують спеціальні обмеження, так вони не можуть брати участь у страйках та вчиняти дії, що перешкоджають нормальному функціонуванню державного органу. А також на них поширюється положення ЗУ «Про запобігання корупції», де встановлені вимоги та обмеження стосовно державних службовців [2].

Нарешті державні службовці зобов'язані володіти знаннями і практичними здібностями організації виконання рішень, координації роботи різних юридичних і фізичних осіб, які відповідають за реалізацію окремих складових державних рішень тощо.

Беручи до уваги власне, що правовому статусу державного службовця приділено досить уваги, є позиції, які не конкретизовані і не пояснені

законодавцем та вимагають більше докладного вивчення. Окреслені елементи правового статусу державних службовців зафіксовані в законодавстві України і вимагають подальших вивчення і врегулювання відповідно до вимог демократичного суспільства.

Список використаних джерел:

1. ЗУ Про державну службу Верховна Рада України; Закон від 10.12.2015 № 889-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/889-19>
2. ЗУ Про запобігання корупції Верховна Рада України; Закон від 14.10.2014 № 1700-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>
3. Людькова І. Що до поняття правового статусу державного службовця [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.univer.kharkov.ua/bitstream/123456789/8464/2/Lyudkova.pdf>
4. Битяк Ю.П. Державна служба в Україні: проблеми становлення, розвитку та функціонування: Автореф. дис... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Ю.П. Битяк; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. – Х., 2006. – 40 с. – укр.

Драшпуль В.С.

студентка,

*Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого*

ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАТРИМАННЯ ОСОБИ, ЯК ЗАХОДУ ПРИПИНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ

Заходи адміністративного припинення є різновидом заходів адміністративного примусу, які безпосередньо виявляються у фізичному чи психічному впливу на особу, з метою припинення правопорушень. Їх застосування забезпечує припинення посягань на права та свободи громадян, держави, громадських об'єднань. Одним із різновидів заходів припинення адміністративного правопорушення є адміністративне затримання особи.

Згідно ст. 260 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), у випадках, прямо передбачених законами України допускаються адміністративне затримання особи. В главі XX КУпАП та наказу МВС України від 06.11.2015 № 1376 «Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції» (далі – Інструкція) міститься вимоги щодо складання протоколу, строк затримання, а також визначаються органи, які уповноважені застосувати цей захід примусу. Відповідно до частини другої статті 261 КУпАП про місце перебування особи, затриманої за вчинення адміністративного правопорушення, негайно повідомляється її родичам, а на її прохання – також власнику відповідного підприємства, установи, організації або уповноваженому ним органу.